

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: „Air Filters F“ s.r.o.**, sídlem Štětí, Nové náměstí 745, IČ 28670094, zastoupeného JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem, se sídlem v Litoměřicích, Kostelní náměstí 233/1, **proti žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 31.10.2011, č.j. 9692/11-1300-505196,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „původní žalovaný“) ze dne 31.10.2011, č.j. 9692/11-1300-505196, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu v Litoměřicích (dále jen „správce daně“) ze dne 3.11.2010, č.j. 97545/10/19691250506946, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2008 ve výši 237 090,- Kč a penále podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, (dále jen „ZSDP“) ve výši 47 418,- Kč. Daňová povinnost byla původním žalovaným změněna na 285 000,- Kč a penále na částku 57 000,- Kč.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o Finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ustanovení

§ 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) ve spojení s ustanoveními § 5, § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o Finanční správě se od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

V žalobě konstatoval, že žalobci nebyl uznán nárok na odpočet ve výši 285 000,- Kč, který žalobce uplatnil za zprostředkovatelskou činnost, na základě smlouvy ze dne 1.8.2008 uzavřené s Dušanem Štefancem – RITTO (dle živnostenského rejstříku Mgr. Dušan Štefanec – pozn. soudu, dále jen „zprostředkovatel“). Žalobce tvrdil, že mezi žalobcem a původním žalovaným není sporu o tom, že by žalobce neměl příležitost uzavřít s třetí osobou kupní smlouvu o koupi nemovitosti. Původní žalovaný si nesprávně vyložil otázku, kdy vzniká daňová povinnost ze smlouvy o zprostředkování a z toho vyplývající nárok na odpočet. Původní žalovaný se mylí, pokud tvrdí, že v daném případě nedošlo ke zdanitelnému plnění. Žalobce citoval z komentáře ke směrnici Rady č. 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty, dle něhož „za poskytnutí zprostředkovatelské služby se považuje situace, kdy se určitá osoba zaváže zajistit pro objednatele výměnu plnění mezi objednatelem a třetí osobou. Dle názoru Evropského soudního dvora postačuje již prokázání skutečnosti, že byla vytvořena příležitost k uzavření smlouvy, resp. že byly vytvořeny kontakty na potencionální zájemce o spolupráci.“ V této souvislosti odkázal na rozsudky Evropského soudního dvora (dále jen „ESD“) uvedené v komentáři sp. zn. C-235/00 a C-453/05. Z uvedeného je dle žalobce nepochybné, že zprostředkovatelská služba byla poskytnuta pro potřeby DPH a to v okamžiku, kdy byla vytvořena příležitost k uzavření smlouvy, resp. že byly vytvořeny kontakty pro potencionální zájemce o spolupráci. Tato skutečnost nikdy nebyla ze strany původního žalovaného zpochybněna. Nemůže obstát tvrzení původního žalovaného, že nedošlo k poskytnutí služby a tedy byl uplatněn nárok na odpočet v konečném důsledku z plnění, které není předmětem daně. K uskutečnění zdanitelného plnění z hlediska § 9 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“) nepochybně došlo a tím vznikl nárok na odpočet. V rozporu s evropskou judikaturou byl původním žalovaným chápán zcela odlišně daňový institut poskytnutí služby a tím i nárok na odpočet.

Původní žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dle uzavřené smlouvy o zprostředkování ze dne 1.8.2008 mezi žalobcem a zprostředkovatelem se závazek zprostředkovatele považoval za splněný až okamžikem zápisu žalobce do katastru nemovitostí. Ve vztahu k placení smlouva o zprostředkování uvádí, že provize ve výši 1 500 000,- Kč bude zprostředkovateli převedena na účet před podpisem kupní smlouvy, a to do dne 5.8.2008 s tím, že následně bude vystaven daňový doklad. Dne 4.8.2008 byla tato částka na účet zprostředkovatele skutečně připsána. Nicméně dne 21.8.2008 byla mezi žalobcem a zprostředkovatelem uzavřena rezervační smlouva, dle které se částka 1 500 000,- Kč stala první částí rezervačního poplatku. Smluvní strany tak změnilý účel částky 1 500 000,- Kč odeslané žalobcem ze zálohy na zprostředkování na rezervační poplatek. Původní žalovaný vycházel z vůle smluvních stran. Navíc smluvně deklarovaná ujednání odpovídají i skutečnému chování zprostředkovatele a žalobce, tzn. že se smluvní strany neodchýlily od písemně uzavřených dohod. Zprostředkovatelem byla dne 29.10.2008 fakturována záloha na provizi za zprostředkovatelskou činnost při prodeji nemovitosti, která výši odpovídala ceně vyplývající ze zprostředkovatelské smlouvy. K vystavení tohoto dokladu došlo přesto, že nedošlo k naplnění smlouvy o zprostředkování a tudíž dle původního žalovaného nedošlo k poskytnutí

deklarované služby a dále nedošlo ani k zaplacení, neboť původní platba byla v relativně krátké době označena jako rezervační poplatek. K námitce, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo již v okamžiku, když byla pro žalobce vytvořena příležitost uzavřít kupní smlouvu původní žalovaný odkázal na článek 3 bod 2 smlouvy ze dne 1.8.2008 a ustanovení § 645 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obchodní zákoník“). Dle původního žalovaného je ve smlouvě velmi konkrétně a jasně deklarováno, kdy je závazek považován za splněný. S ohledem na ustanovení smlouvy nelze na danou věc použít uváděné rozsudky ESD.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u původního žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 1.8.2008 uzavřeli žalobce a zprostředkovatel smlouvu o zprostředkování. Dle čl. 1 odst. 1 této smlouvy je jejím předmětem závazek zprostředkovatele vyvíjet činnost směřující k tomu, aby zájemce (žalobce) měl příležitost uzavřít s třetí osobou kupní smlouvu o koupi v této smlouvě specifikovaných nemovitostí a závazek zájemce poskytnout zprostředkovateli úplné a pravdivé údaje týkající se požadavků na tyto nemovitosti, které budou předmětem kupní smlouvy a zaplatit zprostředkovateli za uvedenou činnost provizi. To vše za podmínek stanovených v této smlouvě. Dle čl. 2 odst. 1 a odst. 3 písm. a) smlouvy o zprostředkování byla provize dohodnuta na 1 500 000,- Kč plus DPH, celkem 1 785 000,- Kč. Provize ve výši 1 500 000,- Kč měla být převedena na účet zprostředkovatele před podpisem kupní smlouvy na koupi nemovitosti, nejpozději do 5.8.2008, přičemž následně měl být vystaven daňový doklad. Podle čl. 3 odst. 2 smlouvy o zprostředkování závazek zprostředkovatele se považuje za splnění okamžikem zápisu zájemce jako vlastníka nemovitostí specifikovaných v čl. 1 odst. 2 smlouvy o zprostředkování do katastru nemovitostí. Podle čl. 3 odst. 5 věty první smlouvy o zprostředkování v případě, že bude provize uhrazena na účet zprostředkovatele a přesto nedojde ke koupi nemovitostí uvedených v čl. 1 odst. 2 smlouvy o zprostředkování, protože budou jednání o koupi uvedených nemovitostí definitivně ukončena a nebudou dále obnovena, je zprostředkovatel povinen vrátit celou provizi po odečtení vynaložených nákladů na účet zájemce bez zbytečného odkladu. Dne 21.8.2008 uzavřeli žalobce a zprostředkovatel

rezervační smlouvu, přičemž v čl. II. bod 3.II této smlouvy je uvedeno, že smluvní strany se výslovně dohodly, že jako první část rezervačního poplatku podle této smlouvy se považuje částka, kterou složil dne 4.8.2008 nabyvatel (žalobce) na účet zprostředkovatele ve výši 1 500 000,- Kč na základě smlouvy o zprostředkování ze dne 1.8.2008. Druhá část rezervace ve výši 285 000,- Kč bude složena do deseti dnů ode dne převzetí daňového dokladu nabyvatelem. Ze sdělení ve věci zprostředkování koupě komerčního areálu v Litoměřicích ze dne 31.10.2008 vyplývá, že žalobce s ohledem na překážky vyznačené u předmětných nemovitostí v katastru nemovitostí rezignoval na další jednání a žádá vrácení složené jistiny ve výši 1 785 000,- Kč v intencích smlouvy o zprostředkování. Z usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7.4.2010, č.j. 20 Cm 38/2009-70, vyplývá, že byl mezi žalobcem a zprostředkovatelem schválen smír, z něhož je povinen zprostředkovatel uhradit žalobci na základě smlouvy o zprostředkování částku ve výši 1 485 000,- Kč.

Mezi stranami je sporné, zda žalobce obdržel od zprostředkovatele plnění s DPH na vstupu na základě smlouvy o zprostředkování ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 ZDPH.

Podle § 72 odst. 1 ZDPH nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.

Podle § 21 odst. 6 písm. a) ZDPH při poskytnutí služby se zdanitelné plnění považuje za uskutečněné dnem jejího poskytnutí nebo dnem vystavení daňového dokladu s výjimkou splátkového nebo platebního kalendáře nebo dokladu na přijatou platbu, a to tím dnem, který nastane dříve.

Podle § 642 obchodního zákoníku smlouvou o zprostředkování se zprostředkovatel zavazuje, že bude vyvíjet činnost směřující k tomu, aby zájemce měl příležitost uzavřít určitou smlouvu s třetí osobou, a zájemce se zavazuje zaplatit zprostředkovateli úplatu (provizi).

Podle § 644 obchodního zákoníku zprostředkovateli vzniká nárok na provizi, je-li uzavřena smlouva, jež je předmětem zprostředkování.

Podle § 645 obchodního zákoníku vyplývá-li ze smlouvy, že zprostředkovatel je povinen pouze obstarat pro zájemce příležitost uzavřít s třetí osobou smlouvu s určitým obsahem, vzniká zprostředkovateli nárok na provizi již obstaráním této příležitosti.

Soud dále konstatuje, že podle § 263 obchodního zákoníku a *contratio* jsou ustanovení § 643 až 651 obchodního zákoníku upravující smlouvu o zprostředkování dispozitivní, což znamená, že smluvní strany mohou odlišně určit obsah práv a povinností ve smluvním zprostředkovatelském vztahu.

Již Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 17. 6. 2010, 11 Ca 103/2009, www.nssoud.cz, uvedl, že pokud správce daně má oprávněné a důvodné pochybnosti o rozsahu, v jakém žalobce fakturované služby skutečně přijal a žalobce tyto pochybnosti ani na opakované, podrobné a dostatečně určité výzvy neodstraní, když neprokáže, jaké služby přijal a zaplatil, nesplní podmínky pro uplatnění nároku na odpočet, vymezené v § 72 odst. 1 a 2 a § 73 odst. 1 ZDPH.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.01.2013, 9 Afs 61/2012, www.nssoud.cz, vyplývá, že datum uskutečnění zdanitelného plnění uvedené na daňovém dokladu nemůže být určující pro skutkové závěry správce daně.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2008, 9 Afs 210/2007, www.nssoud.cz, se uvádí: „*To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006 - 107, publikovaném na www.nssoud.cz, vyjádřil, že: „Prokazuje-li daňový subjekt nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného plnění“.*

...Prokazování zdanitelných plnění uskutečněných v souvislosti se smlouvami o zprostředkování je přitom velmi problematické, neboť se jedná o služby, jejichž výstupem není konkrétní hmotný nebo jinak hmatatelný výstup. Povinností správce daně je proto u nároků uplatňovaných v souvislosti se smlouvami o zprostředkování zkoumat, zda ke zprostředkování skutečně došlo; v zájmu daňového subjektu na druhé straně je, aby shromáždil a uchoval důkazní prostředky prokazující realizaci zprostředkování, a to zvláště v případech, kdy se jedná z různých důvodů o nestandardní transakci. Důkazní břemeno ohledně faktické realizace zprostředkovatelských služeb totiž primárně leží na jeho straně.

... Podle § 642 obchodního zákoníku se smlouvou o zprostředkování zprostředkovatel zavazuje, že bude vyvíjet činnost směřující k tomu, aby zájemce měl příležitost uzavřít určitou smlouvu s třetí osobou, a zájemce se zavazuje zaplatit zprostředkovateli úplatu (provizi). Je zřejmé, že předmět smlouvy o zprostředkování je v tomto ustanovení formulován obecně: vyvíjet činnost směřující k vytvoření příležitosti zájemci k uzavření smlouvy. Míra požadované aktivity zprostředkovatele přitom může být různá a bude především záležet na obsahu smlouvy, která by měla transparentně vymezit předmět plnění, způsob jeho provedení a také vzájemné povinnosti smluvních stran. Z navazujících ustanovení vyplývá základní členění zprostředkovatelské činnosti na dva stupně očekávané aktivity. Buď půjde jen o obstarání příležitosti pro zájemce uzavřít s třetí osobou smlouvu určitého obsahu, nebo se očekává spolupůsobení vedoucí k uzavření této smlouvy. Dále pak obchodní zákoník rozlišuje, zda nárok na provizi vzniká 1) uzavřením zprostředkovatelské smlouvy (§ 644 obchodního zákoníku) nebo až 2) jejím splněním (§ 646 obchodního zákoníku). Základním předpokladem vzniku nároku na provizi je uzavření zprostředkované smlouvy a v případě ad 2) přistupuje další podmínka, že závazek ze zprostředkované smlouvy byl třetí osobou splněn.

...Právě smlouva o zprostředkování by měla dostatečně určitě a srozumitelně vymezit předmět zprostředkování, charakter činnosti zprostředkovatele a vzájemná práva a povinnosti smluvních stran. Z hlediska potřeb dokazování v daňovém řízení je proto nezbytné věnovat náležitou pozornost formulaci jednotlivých ustanovení smlouvy, byť tato zpravidla sama o sobě k prokázání faktického uskutečnění zprostředkování nepostačuje.“

Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 13.1.2009, 32 Cdo 4604/2007, www.nssoud.cz, platí, že : „*Zprostředkování, tedy "činnost směřující k tomu, aby zájemce měl příležitost uzavřít určitou smlouvu" (§ 642 obch. zák.) chápe obchodní zákoník velmi široce -*

od pouhého "obstarání příležitosti" v užším smyslu (§ 645 obch. zák.), přes uzavření smlouvy, která je předmětem zprostředkování (§ 644 obch. zák.), až po situaci, kdy třetí osoba svůj závazek ze zprostředkovávané smlouvy splní (§ 646 obch. zák.)."

V daném případě smluvní strany v uzavřené smlouvě o zprostředkování jednoznačně navázali splnění závazku zprostředkovatelem až na splnění závazku z kupní smlouvy, která měla být uzavřena na specifikované nemovitosti. Závazek zprostředkovatele by byl dle čl. 3 odst. 2 smlouvy o zprostředkování splněn až zápisem vlastnického práva žalobce do katastru nemovitostí. Jinými slovy, služba zprostředkovatele dle uzavřené smlouvy o zprostředkování nespočívala jen v obstarání příležitosti uzavřít kupní smlouvu, ale spočívala v činnosti, která měla být završena určitým výsledkem. V daném případě tak služba a na to navázaná odměna (provize) spočívala v zajištění určitého výsledku (uzavření smlouvy). Výsledek však zajištěn nebyl a zprostředkovatel službu, kterou se zavázal poskytnout, neposkytl, a to bez ohledu na to, jaký daňový doklad vystavil. Zprostředkovatel musel následně část úhrady z částky 1 785 000,- Kč převedené za účelem úhrady kupní ceny po odečtení svých nákladů ve výši 300 000,- Kč podle čl. 3 odst. 5 smlouvy o zprostředkování vrátit žalobci. V daném případě je nutno poukázat i na to, že s ohledem na skutkové okolnosti by se i nezdálo příliš logické, aby závazek zprostředkovatele byl vázán pouze k činnosti vymezené v čl. 1 odst. 1 smlouvy o zprostředkování, neboť předmět smlouvy, prodávající i kupující byli v době uzavření zprostředkovatelské smlouvy známi, což není typické při uzavírání tohoto typu smlouvy. S ohledem na to, že úhrada částky celkem 1 785 000,- Kč byla v rezervační smlouvě prohlášena za rezervační poplatek, který měl být po zápisu vlastnického práva žalobce započten na provizi (čl. II bod 4.II rezervační smlouvy) nelze ani konstatovat, že na službu ze smlouvy o zprostředkování žalobce zprostředkovateli zálohově hradil.

Dále soud konstatuje, že se lze ztotožnit s obecnými závěry, které prezentoval žalobce ohledně postoje ESD, neboť jak vyplývá i ze shora uvedeného, základní typ zprostředkovatelské smlouvy, tak jak vyplývá z ustanovení § 642 obchodního zákoníku je vázán toliko na činnost zprostředkovatele a v tomto případě by stačilo skutečně pouze prokázání, že činnost zprostředkovatel vyvinul. V daném případě však došlo ke smluvní modifikaci základního typu smlouvy o zprostředkování a v daném případě tento závěr neplatí, neboť dle smlouvy o zprostředkování byla činnost zprostředkovatele vázána k výsledku, jehož dosažení bylo nutno prokázat. Nelze ani pro řešení tohoto případu použít žalobcem citované judikáty, neboť v rámci řízení o předběžné otázce ESD řešil úplně jiné právní otázky, a to osvobození od DPH společnosti nabízející cenné papíry (C 235/00) a zda lze zprostředkování finančního plnění rozdělit na dva či více druhů činností (C 453/05). Závěrem lze poukázat i na obsáhlou judikaturu správních soudů, které při úvahách, zda bylo zdanitelné plnění poskytnuto, vždy přihlíží ke konkrétním skutkovým a právním okolnostem případu (např. rozsudky NSS ze dne 7.2.2013, 9 Afs 59/2012; ze dne 4.12.2008, 9 Afs 210/2007, www.nssoud.cz).

Závěrem lze konstatovat, že zdanitelné plnění dle § 72 odst. 1 a § 26 odst. 1 písm. a) ZDPH nebylo zprostředkovatelem poskytnuto a žalobce tak nemohl uplatnit ani daň na vstupu z tohoto daňově neúčinného plnění a původní žalovaný tak postupoval správně.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 20. listopadu 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová